

B^{red}
Banana

สายลับ

อายแชโดว์

นิยายชุดสายลับ ลำดับที่ 3

รวมแพง

สายลับอายแชโดว์

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-049-6

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2555

ราคา 99 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา ชาติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสินทวงศ์ 40 ถนนเจริญสินทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำแนะนำนักพิมพ์

ในที่สุดสายลับสาวของเราก็ได้แต่งงานเสียที แต่การไปดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์คงต้องเลื่อนไปก่อน เมื่อภารกิจสุดอันตรายถูกส่งตรงมาให้คู่บ่าวสาวในคืนวันแต่งงานราวกับการกลั่นแกล้ง เจ้าสาวที่น่าสงสารตกปากรับงานอย่างจำยอม แต่ในใจกลับรู้สึกยินดีปรีดา ดวงตาทอประกายแวววาว เดือดร้อนถึง ธีระภัทร เจ้าบ่าวหมาด ๆ ที่ต้องรับขอตามไปร่วมปฏิบัติการกิจครั้งนี้ด้วยความเป็นห่วงภรรยาตามนิตินัย โดยไม่รู้ตัวเลยว่าคนที่น่าเป็นห่วงที่สุดก็คือตัวเขาเอง ที่เกือบจะถูกพบว่าความเป็นแมนไป

ภารกิจสายลับที่พกพาเครื่องสำอางไปเติมกระเป๋าค้างนี้ จะเต็มไปด้วยภัยอันตราย หรือจะมีแต่ความหรูหรา บราลีเท่านั้นที่จะบอกได้

กองบรรณาธิการ

ธันวาคม 2555

นิยายเล่มนี้เป็นตอนสุดท้ายแต่อาจจะไม่ทำสุดของซีรีส์
สายลับเครื่องสำอาง และเป็นตอนที่แต่งไว้เมื่อสี่ปีที่แล้วท่ามกลาง
เสียงบอกล่าถึงความคิดถึงหนูสัตว์เอกในเรื่อง จำนวนของผู้เขียน
อาจจะเปลี่ยนไปบ้างแต่ก็ได้พยายามคงกลิ่นอายเดิมให้มากที่สุด

ขอขอบคุณผู้อ่านในเว็บไซต์พันทิป เว็บไซต์เด็กดี ที่ช่วยกัน
ขัดเกลางานเขียนเมื่อห้าปีที่แล้ว จนทำให้รวมแพงมีวันนี้ รักผู้อ่าน
ทุกท่านค่ะ ขอคุณคะ^^

รวมแพง

แสงแฟลชถ่ายรูปบูบวบจากหลายที เป้าหมายตรงไปยังร่าง
ในชุดแต่งงานที่เรียบหรูของคนหนึ่งคู่ ฝ่ายหญิงยิ้มให้กล้องอย่างเต็มที่
พร้อมจัดท่าที่คิดว่าตัวเองจะออกมาดูดีที่สุด ด้านธีระภักดิ์ก็ทำเพียง
เฝ้ายืนมองอย่างเอ็นดู และหากบางท่าบราลิต้องอาศัยแขนหรือขา
ของคุณแต่งงานของตน ก็ได้รับความร่วมมืออย่างดีจากว่าที่สามี

“คุณธีชา ยิ้มมองกล้องบ้างซิคะ เดียวคนอื่นก็คิดว่าหนูลิบังคับ
ให้คุณธีแต่งงานหรอกคะ” เสียงหวานใสมีแวร่นมยุรนั้นทำให้ธีระภักดิ์
ยิ้มยิ้มอย่างนึกขำ

“นั่นละคะ หล่อเลิศ”

ธีระภักดิ์เหลือบมองสิ่งที่เจ้าสาวขาดไม่ได้ ด้วยแวตาทื่ออ่อนนอก
อ่อนใจ

“ผมว่า...กระเป๋เครื่องสำอางวางลงบ้างก็ได้นะ หนูลิ”

บราลิก้มมองกระเป๋าสีขาวไข่มุกของตนอย่างภาคภูมิใจ

“ได้ไงละคะ หนูลิอุตุสำหรับเลือกสีกระเป๋ให้เข้ากับชุดแต่งงาน

ตั้งนาน กว่าจะได้สี่ลูกใจเข้ากันได้ดียวนี้ อีกอย่างหนูลืคิดว่าหนูลื
จะสวยสุด ๆ ถ้ามีกระเป๋ายู้งาง ๆ เน้นา”

โบหน้าหวานใสเริ่มยื่นปากเป็นเชิงให้รู้ว่าเริ่มงอน ทำให้ธีระภวั
ตต้องเอื้อมมือหนาใหญ่ไปดึงแก้มให้บานออกอย่างเอาอกเอาใจ

“อ้าว ๆ ทำหน้าอย่างนั้นไม่สวยกันพอดี เอาเถอะครับ ยังไงผม
ก็รู้ว่าหนูลืเห็นผมสำคัญกว่าเครื่องสำอางอยู่ดี...”

ธีระภวัตรยอมให้บราลีย่างที่เคยยอมมาทุกครั้ง คำพูดนั้นทำให้
บราลียิ้มกว้างกลบเกลื่อนสุดชีวิตเพราะอะไรเครื่องสำอางก็สำคัญ
มากจนมิอาจจะพูดได้เต็มปากว่าสุดที่รักธีระภวัตรมาเป็นทีหนึ่ง ก่อน
ที่จะกระซิบข้างหูสามีด้วยน้ำเสียงคาดคั้น

“แล้วอย่าลืมที่บอกหนูลืว่าจะพาไปช้อปปิ้งที่ปารีส หรือไม่กี่เกาหลี
ซื้อเครื่องสำอางแทนของเก่าที่เลอะไม่มีขึ้นดีในห้องใต้ดินนะคะ...ไม่
อย่างนั้นนี่มีเคื่อง”

บราลีย่อยถึงเหตุการณ์ที่ไปทำลายโกดังเก็บโบราณวัตถุข้าม
ชาติขึ้นมาด้วยเหตุผลเพื่อกลบเกลื่อนความเจ้าเล่ห์ของตนปนทวง
สัญญาในเรื่องที่จะลืมไม่ได้ นั่นก็คือ เครื่องสำอางสุดที่รักนั่นเอง

แล้วก็ให้โล่งใจเมื่อเห็นโบหน้าใส ๆ ของธีระภวัตรพยักหน้าให้
อย่างเต็มอกเต็มใจ ให้เขาเข้าใจไปว่าตนเองมีความสำคัญกว่าเครื่อง-
สำอางนับเป็นประโยชน์อย่างสูงสุดของหล่อนแล้ว...ลินลีชมพูเล็ก ๆ
แอบแลบลิ้นว่าที่สามีอย่างทะเล้น ก่อนจะยิ้มกริ่มในความคิดของตน
ในเรื่องที่ว่าจะได้เครื่องสำอางแพง ๆ ใหม่ ๆ อีกเยอะและคงมากกว่า

ที่เสียหายไปในภารกิจครั้งก่อนแน่นอน

เมื่อหล่อนมองไปรอบ ๆ งานก็ต้องยิ้มแ้มแบบปริศนารั้ง งานนี้จัดอย่างกะทันหันและรวดเร็วตามความต้องการของเจ้าบ่าว ถึงจะเชิญคนมาไม่มากนักแต่ก็ล้วนเป็นคนที่คุ้นเคย และรักใคร่ในตัวเจ้าบ่าว และเจ้าสาวอย่างจริงใจทั้งสิ้น

คุณมณฑล คุณพรนภา พ่อกับแม่ของบราลีถือตะกร้าแมว ข้าวบันไม่วางมือนั่งอมยิ้มอยู่ที่โต๊ะไวโอลินพร้อมกับพูดคุยอย่างถูกคอกับเจ้าสัวธัญ พ่อของธีระภัทร และท่านเสนชัย เจ้านายของคนทั้งสอง มีคุณวิชัยนั่งหัวเราะเอิกฉากอย่างถูกอารมณ์กับคุณประติษฐผู้เป็นลูกน้อง ผู้หมวดพลลภคนสนิทของท่านเสนชัยก็นั่งคุยกับเจ้าตั้สกรและหมู่ครุฑขิดอย่างไม่ว่าปาก อยู่โต๊ะเดียวกันกับวรากรเพื่อนสนิทของหล่อนที่กำลังนั่งทำตาวานใส่คุณน้ำฝนอยู่อย่างไม่ว่าสาย

“จะหวานเกินคู่ขั้นแล้วนะยะ” บราลีพึมพำยิ้ม ๆ กับความคิดที่ว่าเพื่อนสนิทขายออกจนได้ ที่สำคัญอีกคนก็เป็นเพื่อนใหม่ที่หล่อนถูกคอเอามาก ๆ เสียด้วย

อีกโต๊ะมีทีมงานถ่ายแบบ ซึ่งพร้อมพรังไปด้วยดนตรี นิมณฑล และปรีชา ข้าง ๆ ก็มีไซไฟ เวฟูกา ปาริฉัตร มธุระดา ซึ่งเป็นชาวโด่งดังเพียงชั่วข้ามคืนในงานถ่ายแบบ ที่แม้บัดนี้ยังไม่ได้วางแผงแต่ก็เป็นที่สนใจมากเพราะบังเอิญได้เจอกับเหตุการณ์การจับกุมครั้งใหญ่ในโกดังเก็บโบราณวัตถุ ซึ่งเป็นชาวดังไปทั่วประเทศ

นอกนั้นก็ล้วนเป็นญาติสนิทมิตรสหายที่ชอบพอกันทั้งสิ้น เสร็จจากงานแต่งงานแล้ว ธีระภักตร์ได้ยื่นใบลาพักร้อนเพื่อไปฮันนีมูนกับ บราลี โดยมีเป้าหมายที่แหล่งเครื่องสำอางพร้อมแฟชั่นทั้งสิ้น ทั้ง ฝรั่งเศส สิงคโปร์และฮ่องกง แล้วอย่างนี้จะไม่ให้บราลียิ้มจนแก้มพองไปหมดได้อย่างไร...

นอกจากจะได้ทำงานผจญภัยอย่างที่ชอบยังได้ดังข่าวสารหน้า ใส ๆ มาคงคู่สมใจปรารถนา...ชีวิตนี้ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว นอกจาก ลูกสักคนสองคนก็จะพอ เมื่อหล่อนเอ่ยเช่นนี้กับธีระภักตร์ก็ได้รับ รางวัลเป็นการหอมแก้มพอดใหญ่พร้อมกับกระซิบด้วยเสียงทุ้มนุ่ม

“อะไรกันแค่สองคนเองเหอะ ผมงะไว้ว่าสักครึ่งโหลกำลังดี ลูก ออกมาคงน่ารักเหมือนหนูดี”

คำบอกกล่าวของว่าที่สามีทำเอาบราลีตาโต ก่อนจะค้อนขยับ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“เหอะ ถ้าอยากได้เยอะขนาดนั้นท้องเองละกันคะ คุณธี คน นะคะไม่ใช่แมวอย่างยัยข้าวปั้นซะหน่อย”

เสียงหวานใสดุจระตบกระเทียบไปถึงแมวลูกครึ่งเปอร์เซีย แสนรักของหล่อน เควะหิ่ดีที่เจ้าแมวน้อยข้าวปั้นนอนสงบอยู่ในตะกั่ว ก็เลยไม่ได้ยินเสียงค่อนว่าไม่อย่างนั้นคงมีเสียงแจ้วจาวประท้วงตาม เคยเป็นแน่

คนในงานกำลังรีนเริงกันอย่างเต็มที่ งานจัดริมสระน้ำของ

โรงแรมดัง มีการประดับประดาอย่างอลังการถึงจะริบเร่งแต่ก็ดูงดงาม เพราะมันนี่พาวเวอร์ของฝ่ายเจ้าบ่าว ซึ่งใช้แต่ดอกไม้สดสีขาว สลับกับไฟสีกะพริบกระจางตา ตัวเจ้าบ่าวเองก็ใส่ทักษิได้สีขาวสะอาดตา ดูภาคภูมิฝั่งฝ่ายและมีใบหน้าที่ยิ้มมสุขอย่างที่ไม่ค่อยจะได้เห็นกันบ่อยนัก

“คู่อี้อีเสื้อของผมนสิ นายรัชย์ ตั้งแต่เล็กจนโตเคยเห็นหน้ามัน บานเป็นจานดาวเทียมก็คราวนี้ละ...ฮา ๆ ๆ”

เจ้าสัวธัญนิษฐาถูกชายสุดที่รักกับท่านเสนาบดีเพื่อนสนิท ทำให้เกิดเสียงหัวเราะขึ้นทั่วโต๊ะวีไอพี

ด้านฝ่ายเจ้าสาวก็สวยสดใสตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ผมเป็นลอน ถูกรวบมาด้านขวา พร้อมมีดอกกลีบลีสีขาวนวลตาประดับส่งให้ใบหน้า นวลแอร่มนั้นดูสดใสจนโลกแทบจะยืมไปกับหล่อน ใบหน้าที่แต่งด้วย เครื่องสำอางอย่างประณีตยิ่งส่งให้ความงามนั้นโดดเด่น

ชุดแต่งงานที่เป็นผ้าลูกไม้ละเอียดแขนยาวจรดข้อมือ คอเสื้อ รูปตัววีเน้นเนินอกอวบให้งามสมตัวมากขึ้นอีก...กระโปรงแคบผ้ามัน วาวยาวจนกรอมข้อเท้าชายผ้าฉลุลูกไม้งดงามจับตา และที่ลืมไม่ได้ มีกระเป๋าสองสีขาวยุ่ยมุก สายประดับเป็นลูกปัดมุกพาดทาบไปกับชุดซึ่งเป็นสิ่งที่ตอกย้ำถึงความมั่นใจที่พกมาเต็มกระเป๋าสองของฝ่าย หญิง

งานเป็นไปอย่างราบรื่น จวบจนมีชายแต่งกายชุดลาลองเดิน เข้ามาในงานด้วยสีหน้าเป็นกังวล สายตาสอดส่ายหาคนตามโต๊ะ

จนมาหยุดนิ่งที่โต๊ะวีไอพี ท่านเสนาบดีเหลือบไปเห็นพอดิบพอดิจึงขอ
ปลีกตัวออกมาด้านนอก

“ท่านครับ สายทั้งสองคนของเราที่โรงพยาบาลปัญญาวีรอายุรเวช
รายงานด่วนมาว่า ทางผู้คุมงานเริ่มไหวตัวแล้วครับท่าน เราจะทำยังไง
กันดีครับ สายของเราคนหนึ่งบอกว่าอาจจะเป็นอันตรายถึงชีวิตได้
ข้อมูลที่ได้ก็อาจจะสูญหายไปกับเขา เลยอยากให้เราส่งคนไปรับข้อมูล
ด่วนเลยครับท่าน” น้ำเสียงร้อนรนบ่งบอกถึงความร้อนใจเป็นอย่าง
มากของคนพูด

ท่านเสนาบดีกะพริบตาถี่ ๆ ครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ก่อนจะเหลือบไป
มองทางคู่บ่าวสาวอย่างเป็นกังวล

“ตกลง ผมจะส่งคนไปวันสองวันนี้ละ คุณส่งเรื่องไปบอกสาย
อีกคนของเราไว้ว่าเราจะส่งผู้เชี่ยวชาญทางด้านความงามไปบำบัด
คนป่วย ให้ทางนั้นทำเรื่องโดยเร็วที่จะต้อนรับผู้เชี่ยวชาญของเราไว้
ด้วย เขาเป็นว่าอีกสองวันเราจะไปถึงก็แล้วกันนะ”

การตัดสินใจที่ฉับไวและเด็ดขาดของท่านเสนาบดี ทำให้ชาย
หนุ่มที่เข้ามาบอกข่าวมีสีหน้าดีขึ้นก่อนที่จะทำความเคารพแล้วเดิน
จากไปอย่างรีบร้อน

ท่านเสนาบดีเดินช้า ๆ เข้าไปในงาน ก่อนจะเรียกตัวคุณวิชัย
และผู้กองวรการมาอธิบายความจำเป็นอย่างเร่งด่วนในครั้งนี้ ซึ่งพอ
คุณวิชัยได้ยินจนหมดสิ้นก็ถึงกับล้วงเอาผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋ามาซับ
หน้าผาก ตาก็เหลือบไปมองคู่บ่าวสาวพลางถอนหายใจ มองหน้า

ผู้กองวรารกรก่อนจะเดินตรงไปยังคนทั้งคู่

ทันทีที่ฟังเรื่องราวจนจบคู่บ่าวสาวต่างหันหน้ามามองกันอย่าง
คนละความหมาย ฝ่ายชายมองด้วยความยุ่งยากใจระคนเป็นห่วง
ความรู้สึกของเจ้าสาวที่จะมีความสุขที่ไม่เต็มที่เพราะมีงานด่วนเข้ามา
ขัดขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งขัดขวางการไปฮันนีมูนในแหล่งช้อปปิ้ง
เครื่องสำอางอย่างที่วาดฝันไว้ ส่วนฝ่ายหญิงดวงตาแวววาวตื่นเต้น
กระตือรือร้นอย่างไม่น่าจะเป็น ทำเอาธีระภัทรต้องกะพริบตาเอียงคอ
มองเจ้าสาวของตนด้วยความงุนงง

“ว้าว! ดีจังจะได้ไปผจญภัยอีกแล้ว งานคราวนี้หนูก็ต้องไป
ยังไ้ไปกับใคร แล้วต้องทำอะไรบ้างคะ” น้ำเสียงที่กระตือรือร้นคู่หนึ่งที่
ก็ครั้งก็ไม่ได้เสแสร้งทำให้เจ้าบ่าวหน้าใสหัวเราะอย่างนឹ่กขำ

“คุณหนูก็ต้องไปเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านความงามเพื่อการ
บำบัดจิตใจของผู้ป่วยครับ ต้องไปรับข้อมูลจากสายลับของเราที่อยู่ใน
นั้น ซึ่งจะรับอย่างไรนั้นทางเราจะติดต่อคุณหนูอีกครั้งเพราะทางนั้น
สถานการณ์มันค่อนข้างเต็มที่ ส่วนไปกับใครนี่ เอ่อ...ทางเรากียังคิด ๆ
อยู่”

คุณวิชัยอธิบายงานด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“ยังงั้นผมก็ต้องไปด้วย ผมไม่มีทางให้เจ้าสาวผมต้องไปผจญภัย
คนเดียวเด็ดขาด มันอันตรายสำหรับผู้หญิง ยิ่งฝ่ายนั้นไหวตัวแล้วก็
ยิ่งน่ากลัว”

เสียงเคร่งขรึมของเจ้าบ่าวสร้างความยุ่งยากใจให้กับคุณวิชัย

และวรากรเป็นอย่างยิ่ง เพราะงานนี้ผู้ที่ไปจะต้องเป็นที่มงานในเรื่อง
การใช้ความงามบำบัดจิตใจผู้ป่วยแล้วผู้ชายที่ไหนจะปลอมตัวได้อย่าง
แนบเนียน นอกเสียจาก...

“อันนี้ละ คือปัญหา...คือว่า เออ...” คุณวิชัยอีกอักพุดไม่ออก
บอกไม่ถูก

“มีอะไรหะคะ”

“ปัญหามันมีอยู่ว่าคนที่ไปต้องเป็นที่มงานการบำบัดจิตคนไข้
ด้วยความงาม แล้วผู้ชายที่ไหนละยัยหนูสิที่จะไปทำหน้าที่อย่างนั้นได้
มันก็เลยต้องคิดหนัก ดีไม่ดี เธออาจจะต้องเข้าไปในดงเสือคนเดียว
เสียด้วยซ้ำ” วรากรเฉลยออกมา

บราลดีถึงกับหน้าจ๋อยลงฉับตา ส่วนธีระภัทรขมวดคิ้วครุ่นคิด
อย่างเป็นกังวล

“เออ...มันก็มีทางแก้ปัญหานี้ได้นะครับ เพียงแต่ว่าสาววิตรัย
จะทำได้หรือเปล่าก็ยังเป็นปัญหาอยู่”

คุณวิชัยเอ่ยพลางหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อที่ดูว่าเริ่มจะผุด
ขึ้นมามากมายเสียจนเกินจริง

สีหน้าธีระภัทรดีขึ้นพอ ๆ กับหน้าหุบ ๆ ของบราลดีที่บานขึ้น
ทันตาแววตาทั้งหกดุจรคอยการแก้ปัญหามาจากคุณวิชัยด้วยความหวัง

“คุณธีต้องปลอมตัวเป็นกะเทย”

ดวงตาหกดุจรเบิกโตอย่างน่าขัน ธีระภัทรนิ่งอึ้ง วรากรกลืนน้ำลาย
เอือกใหญ่และบราลดีมีประกายตาวิบวับขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แววตา

หวานฉ่ำเหลือบมองธีระภัทรอย่างคาดหวังและรอลุ้นคำตอบ ธีระภัทร
ถอนหายใจยาว

“ถ้าอย่างนั้นก็เอาตามที่พูด เพราะถ้าให้หนูลีเข้าไปคนเดียวผม
คงอยู่ไม่เป็นสุขแน่”

คำพูดที่แสดงถึงการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวทำให้วรากรพยักหน้า
ช้า ๆ อย่างนับถือในความรักที่ธีระภัทรมีให้กับเพื่อนสนิทของเขาที่ดู
จะมีมากมายจนเหลือเชื่อ

กะเทย!!!

วรากรมองตั้งแต่หัวจรดเท้าของธีระภัทรที่ทั้งสูงทั้งใหญ่ นึก
ภาพแล้วคงดูไม่จี๊ดสักเท่าไรหรอก

บราลีซ่อนยิ้มอยู่ในหน้า โอ้ว! ความฝันอันสูงสุดของหล่อน
กำลังจะบรรลุเป้าหมาย การได้แต่งหน้าแต่งตัวธีระภัทรให้งามสมกับ
ผิวพรรณที่ขาวใส ใบหน้าใส ๆ นั้นหล่อนจะได้ระบายความงดงามที่
แต่งสรรค์ด้วยศิลปะอันสูงสุดซึ่งเป็นดั่งจิตวิญญาณของหล่อน ใบหน้า
แอร้มของบราลีสว่างกระจ่างตาคล้ายกับว่าได้รับฟังสิ่งที่พึงใจที่สุด
ในชีวิต แม้พยายามจะข่มกลั้นอย่างไรก็ยังมีแววของความปราโมทย์
เล็ดลอดออกมาให้วรากรได้เห็น

ซวยจริง ๆ...ใครเป็นแฟนยัยหนูลีนี้ ซวยสุด ๆ

วรากรแบ่นำนินทาเพื่อนอยู่ในใจ หลังจากตกลงความกันได้
คู่บ่าวสาวทั้งสองก็เดินไปทักทายแขกเหรื่ออย่างเป็นกันเอง ในขณะที่
ที่คุณวิชัยมองตามไปอย่างเป็นกังวลหนักกว่าเก่า

“ผู้กองวรารกร ผมละเห็นใจคุณหนูลี้จริง ๆ เพิ่งแต่งงานแท้ ๆ เจ้าบ่าก็เป็นชายทิ้งแต่ต้องมาเจอภารกิจแปลงโฉมให้สามีตัวเองเป็นผู้หญิงเสียแล้ว ผมว่าเราเปลี่ยนแผนใหม่น่าจะดี ไปปรึกษาท่าน เสน่ห์ยกกันใหม่ดีกว่าไหมครับ”

วรารกรหันมามองหน้าคุณวิชัยก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างสนุกสนาน

“ผมว่าคนที่น่าสงสารคงจะเป็นสาววิตรวีมากกว่านะครับ ผมว่าต่อให้เราอยากจะเปลี่ยนแผนยัยหนูลี้ต้องไม่ยอมแน่ ๆ คุณวิชัยได้ดูหน้ายัยหนูลี้หรือเปล่าครับ ตอนที่รู้ว่าจะต้องจับสาววิตรวีแต่งหญิงมันไม่ใช่แวตตาของคนที่ไม่เต็มใจเลย มันเป็นแวตตาของคนที่สุดข่มหวังอย่างที่สุดเสียมากกว่า ผมคิดว่าให้เป็นไปตามแผนเดิมน่าจะปวดหัวน้อยกว่านะครับ”

คำสรุปของวรารกรทำเอาคุณวิชัยต้องหันไปมองใบหน้าหวาน ๆ ของเจ้าสาวอย่างตื่นตะลึง บรรลิดูสวยสดใส... ไร้ความกังวลฉุนเฉียว ยังคงอึดอัดปิดกั้นด้วยซ้ำ หรือว่าคำพูดของวรารกรจะเป็นจริง

งานจบด้วยการนำพาคู่บ่าวสาวและแขกเหรื่อผู้ใหญ่ไปส่งตัวในห้องหอบนโรงแรม กลีบกุหลาบสีแดงโรยเป็นรูปหัวใจพร้อมกับมีกลีบเล็กกลีบน้อย โรยประปรายตามทางเดินของห้องนอนทำให้บรรยากาศดูชื่นมื่นสมกับเป็นห้องหอ...คุณมณฑลและคุณพรณามานอนบนเตียงเพื่อเป็นเคล็ดให้กับลูกสาวและลูกเขย ก่อนที่จะอวยพรให้คู่บ่าวสาว พร้อมกับผู้ใหญ่ทางฝ่ายชายคือ เจ้าสัววิญญ์และ

ท่านเสนชัย โดยรอบข้างมีเพื่อนฝูงคนสนิทของทั้งสองคนมุงอยู่รายรอบ

“หนักนิดเบาหน่อยก็ให้อภัยกันนะลูกนะ หนูลี ลูกก็อย่าเอาแต่ใจตัวเองมากนักนะลูก ยอม ๆ ให้พี่เขาบ้าง” คุณพรนภาอวยพรอย่างรู้นิสัยของลูกสาวเป็นอย่างดี

“พอฝากยัยหนูลี ไว้กับคุณธีด้วยนะอย่าทำให้น้องเข้าใจเพราะหนูลีเป็นลูกสาวที่พอรักและถนอมมาก หนูลีถ้ามีเรื่องไม่สบายใจก็อย่าหุนหัน ค่อย ๆ ค่อย ๆ ปรึกษากันไป” คุณมณฑลล่ำทับด้วยเสียงห้าว ๆ คุ ๆ ตามเคย

“รักกันให้มาก ๆ นาน ๆ นะลูก หนูลี พอฝากไอ้เสื่อของพ่อไว้ด้วยนะ พ่อเชื่อว่าหนูลีทำได้”

แน่ละ...เห็นแววตาของลูกชายที่มองเจ้าสาวราวกับมองสิ่งล้ำค่าที่สุดในชีวิต คนเป็นพ่อก็ยอมล่วงรู้ได้ว่าหัวใจของลูกสยบอยู่ที่แม่สาวหน้าवलคนนี้นั่นหมดสิ้น

“ก็ขอให้ประคับประคอง ครอบคู่อย่างนี้ตลอดไป มีอะไรก็ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นหูเป็นตาให้กัน และมีลูกมีหลานมาให้ลู่อุ้มหลาย ๆ คนก็ดีนะ ฮ่า ๆ ๆ”

นาน ๆ ครั้งจะได้ยินเสียงหัวเราะอย่างเต็มปากเต็มคำจากท่านเสนชัย ทำให้ทุกคนอมยิ้มให้กับโดยอัตโนมัติ

จากนั้นหนุ่มสาวเพื่อนฝูงญาติสนิทมิตรสหายทั้งหลายก็เชียร์ให้คู่หนุ่มสาวหอมแก้มไว้

“หอมเลย...หอมเลย” มธุระดาพูดเชียร์เหิง ๆ